

**ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ
ΔΑΝΕΙΟΛΗΠΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ
(ΣΥ.ΠΡΟ.ΔΑ.Τ.)**

08/01/2016

ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΔΑΝΕΙΟΛΗΠΤΩΝ

Παρά την καθυστέρηση στην ανταπόκριση των τραπεζών για τις αναδιαρθρώσεις, την απώλεια της εμπιστοσύνης από τους δανειολήπτες προς τις τράπεζες εξαιτίας της διαχρονικής στάσης τους έναντι των, την μείωση της ικανότητας της πλειοψηφίας των δανειοληπτών να εξυπηρετούν τα δάνεια τους ως αποτέλεσμα της κρίσης για την οποία δεν ευθύνονται, εντούτοις, οι δανειολήπτες συνεχίζουν να επιζητούν και να παρακαλούν τις τράπεζες να προβαίνουν σε αναδιάρθρωση.

- Προς τον σκοπό εξεύρεσης βιώσιμων και λειτουργικών αναδιαρθρώσεων, τα ΑΠΠ, που θα έπρεπε να επιζητούν τέτοιες λύσεις, θα πρέπει να προβούν στις ακόλουθες κινήσεις, που άλλωστε επιβάλλει η καλόπιστη τραπεζική πρακτική (Fair Banking).

ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΕΙΣ:

1) Να διαγράψουν όλους τους καταχρηστικούς όρους των συμβάσεων που προτείνουν στους Δανειολήπτες σύμφωνα και με την εμπειριστατωμένη απόφαση του Διευθυντή της Υπηρεσίας Ανταγωνισμού και Προστασίας Καταναλωτών του Υπουργείου Εμπορίου (ΥΑΠΚ).

2) Να εφαρμόζουν την οδηγία και τον κώδικα της Κεντρικής Τράπεζας σχετικά με τις αναδιαρθρώσεις. Να μην επιβάλλουν στους δανειολήπτες την υπογραφή νέων συμβάσεων που αυξάνουν το κόστος τους, αλλά να αναδιαρθρώνουν τις ήδη υπάρχουσες δανειακές συμβάσεις διαμορφώνοντας τους όρους εκείνους που χρειάζονται αλλαγή, λόγω της κρίσης.

3) Οι ΣΠΕ, να σταματήσουν να παρασύρουν τους δανειολήπτες σε διαιτησίες που παρουσιάζουν σαν αναδιαρθρώσεις. Να σταματήσουν επίσης να επιζητούν εγγραφή των αμαρτωλών διαιτητικών αποφάσεων στα Επαρχιακά Δικαστήρια. Δεν τα χρειάζεται αυτά ο Συνεργατισμός. Αντί αυτού εισηγούμαστε να

προτείνουν βιώσιμες λύσεις αποπληρωμής των δανείων των μελών τους, που τους κατακρεούργησαν με τις υπερχρεώσεις και τα τοκογλυφικά επιτόκια που επιδίκαζαν υπέρ τους οι «διαιτητές», που οι ίδιοι διόριζαν.

Επίσης, για την ριζική αντιμετώπιση του προβλήματος της διαιτησίας στον Συνεργατισμό, εισηγούμαστε:

- **Κατάργηση του άρθρου 52 του Περί Συνεργατικών εταιρειών νόμου 22/1985,**
- **Κατάργηση του άρθρου 51 του ίδιου (που επιτρέπει στον έφορο να δεσμεύει περιουσία του δανειολήπτη εκκρεμούσης της Διαιτησίας αν έχει «πεισθεί ότι ο δανειολήπτης θα διαθέσει την περιουσία του)**

B) ΕΠΙΤΟΚΙΑ:

Κανένας δεν μπορεί να διαφωνήσει ότι ο δανειολήπτης πρέπει να γνωρίζει το κόστος του δανεισμού του με σαφήνεια. Όμως το Επιτόκιο εξακολουθεί δυστυχώς να παραμένει αδιαφανές. Θα πρέπει επομένως να εισαχθούν πρόνοιες στο σχετικό νόμο, ώστε να διασφαλιστούν πλήρως τα ακόλουθα:

1. Το δικαίωμα τυχόν αύξησης του επιτοκίου, να συνδέεται με δείκτες γενικού και ευρέως προσβάσιμου επιτοκιακού χαρακτήρα, όπως τα παρεμβατικά επιτόκια της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, euribor, η απόδοση ομολόγων, βραχυπρόθεσμων τίτλων, κτλ., οι οποίοι πρέπει να αναφέρονται ρητά στη δανειακή σύμβαση.
2. Να απαγορευθεί η μεταβολή του επιτοκίου για άλλους λόγους, πέραν της μεταβολής αυτών των δεικτών. Έτσι δεν θα μπορεί η τράπεζα να φορτώσει τον δανειολήπτη με τα δικά της λάθη στο χειρισμό των δικών της κινδύνων (πιστωτικών, αγοράς κλπ).
3. Η ρύθμιση θα πρέπει να περιλάβει και τους δανειολήπτες που έχουν χρεωθεί ή καταβάλει ήδη ποσά ως αύξηση περιθωρίου ή τουλάχιστον ότι η καταβολή αυτή θα επηρεάσει υπέρ τους την τυχόν διαδικασία αναδιάρθρωσης. Πιστεύουμε ότι έτσι θα τύχουν δικαίωσης και οι δανειολήπτες που είχαν την δυνατότητα και ήταν συνεπείς στην καταβολή των δόσεων τους.
4. Ο υπολογισμός τόκου θα γίνεται μόνο στο εκταμιευθέν κεφάλαιο και όχι σε οποιοδήποτε άλλες χρεώσεις π.χ. ασφάλιστρα, και πάντοτε σύμφωνα με το

ημερολογιακό έτος και όχι στις 360 ημέρες. Θα πρέπει επίσης να γίνει διαγραφή των ποσών που έχουν ήδη χρεωθεί. Σχετική είναι η απόφαση του Χρηματοοικονομικού Επιτρόπου.

5. Αναδρομική κατάργηση των τόκων υπερημερίας από την έναρξη της κρίσης δηλαδή το 2010, εκτός αν αποδεδειγμένα ο δανειολήπτης στρατηγικά καθυστερεί την πληρωμή.

Γ) ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΕΣ ΡΗΤΡΕΣ

Όλα τα ΑΠΙ θα πρέπει να λάβουν σοβαρά υπ' όψη την πιο πάνω απόφαση του Διευθυντή της ΥΑΠΚ και να προσαρμόσουν τα προδιατυπωμένα κείμενα των δανειακών τους συμβάσεων ανάλογα.

Δεδομένου του σκοπού για τον οποίο εκδόθηκε η σχετική με τις καταχρηστικές ρήτρες οδηγία (αρ. 93/13 Ε.Ο.Κ) που είναι η απαγόρευση και κατάργηση των καταχρηστικών ρητρών, πιστεύουμε ότι επιβάλλεται πλέον η επέκταση του πεδίου προστασίας που καλύπτει.

Και τούτο ειδικά στην Κύπρο, λόγω των ιδιομορφιών της συναλλακτικής μας ζωής (π.χ. ύπαρξη πολλών «προσωπικών» εταιρειών περιορισμένης ευθύνης με ένα μόνο μέτοχο ή άλλων ενώσεων προσώπων για επίτευξη οποιουδήποτε νόμιμου σκοπού, που δεν μπορούν παρά να χαρακτηριστούν σαν καταναλωτές).

Εισηγούμαστε επομένως η έννοια του καταναλωτή να διευρυνθεί, ώστε οι προστατευτικοί κανόνες του δικού μας νόμου αρ. 93 (1) 96, να περιλάβουν και τα νομικά πρόσωπα ή ενώσεις προσώπων έστω και χωρίς νομική προσωπικότητα εφ' όσον η πιστωτική διευκόλυνση ή χρηματοοικονομική υπηρεσία παρέχεται σ' αυτούς σαν τελικούς αποδέκτες.

Σύμφωνα με την υπ' αριθμό 13/2015 Απόφαση της ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ του Άρειου Πάγου (19 Δικαστές) ημερομηνίας 10/9/2015, η διεύρυνση αυτή που εισηγούμαστε, δεν είναι αντίθετη προς την οδηγία αρ. 93/13 δεδομένου ότι το άρθρο 8 αυτής ορίζει ότι «Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν ή διατηρούν, στον τομέα που διέπεται από την παρούσα οδηγία, αυστηρότερες διατάξεις σύμφωνες προς τη συνθήκη, για να εξασφαλίζεται μεγαλύτερη προστασία του καταναλωτή».

Είναι λοιπόν σαφέστατο (όπως έκρινε και η πιο πάνω απόφαση) ότι η οδηγία όχι μόνο δεν απαγορεύει άλλα αντίθετα ενθαρρύνει (λέμε εμείς) την επέκταση της προστασίας από τις καταχρηστικές ρήτρες και σε άλλα πρόσωπα και περιπτώσεις και είναι πλέον θέμα του κάθε κράτους να ρυθμίσει το θέμα αναλόγως. Εμείς λέμε ότι επιβάλλεται να γίνει τούτο ΑΜΕΣΑ.

Είναι εντελώς άδικο να επιτρέπεται στα Α.Π.Ι να ενεργούν καταχρηστικά έναντι των νομικών προσώπων ή άλλων ενώσεων προσώπων. Η καταχρηστικότητα κρίνεται ΑΦ' ΕΑΥΤΗΣ και όχι ανάλογα με το ποιον αφορά.

Τονίζουμε ότι επέκταση της προστασίας υιοθέτησαν και άλλες Ευρωπαϊκές χώρες όπως η Ελλάδα, η Ισπανία και η Ουγγαρία.

Δ) ΠΑΡΑΛΗΠΤΕΣ / ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ δυνάμει ομολόγου κυμαινόμενης επιβάρυνσης.

Οι δυνάμει συμφωνίας ομολόγου κυμαινόμενης επιβάρυνσης διοριζόμενοι Παραλήπτες/Διαχειριστές, δυστυχώς δρουν ανεξέλεγκτα κακόπιστα και καταχρηστικά, αφού αγνοώντας το τι τους επιβάλλει το καθήκον τους, σαν τέτοιους, εξυπηρετούν έναντι παντός κόστους τα συμφέροντα της Τράπεζας που τους διόρισε και ξεπουλούν τις περιουσίες των δανειοληπτών για να δώσουν το προϊόν της πώλησης στην τράπεζα. Μέσω αυτού του τεχνάσματος οι τράπεζες αποφεύγουν τις νόμιμες δικαστικές διαδικασίες και το δικαίωμα του δανειολήπτη να προσφύγει στο δικαστήριο για να τύχει Δίκαιης Δίκης που θα κρίνει το νόμιμα οφειλόμενο υπόλοιπο, καθώς και άλλα σχετικά ζητήματα που τυχόν να προκύπτουν από την δανειακή σχέση. Το τεράστιο αυτό πρόβλημα μπορεί να διορθωθεί με νομοθετική παρέμβαση, και συγκεκριμένα με τη προσθήκη ασφαλιστικών δικλείδων, που θα θεσμοθετούν την δικαστική νομιμοποίηση του παραλήπτη, ούτως ώστε να διαπιστώνεται δικαστικά το αν τηρήθηκαν οι όροι της συμφωνίας του ομολόγου που ενεργοποιούν το δικαίωμα της τράπεζας να διορίσει Π/Δ και διασφαλιστεί ότι ο παραλήπτης θα ενεργεί με σκοπό να σώσει ως δρώσα οικονομική μονάδα την εταιρεία ούτως ώστε αυτή να μπορεί να αντεπεξέλθει μακροπρόθεσμα.

Ο Περί Εταιρειών Νόμος προβλέπει την δυνατότητα να διορίζονται παραλήπτες εκτός δικαστηρίου με *“βάση τις εξουσίες που περιέχονται σε οποιοδήποτε έγγραφο”* προβλέπει τέτοιο διορισμό. Τα έγγραφα αυτά (συμφωνία κυμαινόμενης

επιβάρυνσης), αποτελούν συνηθισμένες συμφωνίες και συνεπώς το όλο θέμα διέπεται από τις νομικές αρχές που ισχύουν στο δίκαιο των Συμβάσεων.

Σημειώνουμε ότι στην Αγγλία, ο διορισμός παραλήπτη μέσω ομολόγου κυμαινόμενης επιβάρυνσης απαγορεύεται νομοθετικά από το 2002. Ο λόγος που έχει γίνει αυτό, που θεωρούμε ότι πρέπει να γίνει και στην Κύπρο, είναι γιατί αποδείχθηκε πρακτικά ο παραλήπτης, ο οποίος σημειώνουμε ότι λαμβάνει αυξημένη και δυσανάλογη αμοιβή επιβαρύνοντας την εταιρεία με το έξοδο αυτό, δεν προβαίνει σε μεθοδικές κινήσεις διάσωσης της εταιρείας ούτως ώστε μακροπρόθεσμα να μπορεί να ανταπεξέρχεται ή εταιρεία στις υποχρεώσεις της, αλλά προωθεί μια κουλτούρα «αποσύνθεσης» και διάλυσης των εταιρειών. Αποτέλεσμα αυτού είναι να αφήνει την εταιρεία χωρίς δυνατότητα να συνεχίσει να εργάζεται και τους υπόλοιπους χρεώστες χωρίς περιουσιακά στοιχεία για να εισπράξουν. Τα πιο πάνω πέραν του νομικού προβλήματος που δημιουργεί μιας και ο διαχειριστής έχει υποχρέωση προς την ίδια την εταιρεία να προωθεί τα συμφέροντα της, δημιουργεί και κοινωνικό και ευρύτερο οικονομικό πρόβλημα όπου εν καιρώ κρίσης, όπως τώρα, μεγάλος αριθμός εταιρειών υπό την διαχείριση του παραλήπτη οδηγούνται στην διάλυση αφήνοντας τους υπαλλήλους τους χωρίς εργασία και τους συνεργάτες τους απλήρωτους, οι οποίοι και αυτοί με την σειρά τους θα οδηγηθούν αναπόφευκτα στην διάλυση.

Συνεπώς εισηγούμαστε τις κάτωθι τροποποιήσεις:

Προσθήκη άρθρου 337 Α του περί εταιρειών Νόμου κεφ. 113.

Σε περίπτωση που ο διορισμός Παραλήπτη / Διαχειριστή δυνάμει ομολόγου η συμφωνία αμφισβητείται τότε ο διορισθείς Παραλήπτη / Διαχειριστή οφείλει πριν προβεί σε οποιαδήποτε ενέργεια να νομιμοποίηση τον διορισμό του Δικαστικά προσφεύγοντας στο αρμόδιο προς τούτο δικαστήριο.

Κώστας Μελάς
Πρόεδρος ΣΥ.ΠΡΟ.ΔΑ.Τ